

Privatiseer de Raad voor de Kinderbescherming

In een recente bijdrage in *De Volkskrant* hekelt Professor Hoefnagels de kwaliteit van onderzoeken van de Raad voor de Kinderbescherming. In zijn kritiek vindt hij velen al geruime tijd aan zijn zijde. Ook wij ervaren dat De Raad stelselmatig de schade bij kinderen en ouders eerder vergroot dan verkleint. Een oplossing voor dit falen is een snelle privatisering van de Raad. Een andere oplossing is de kinderrechter te dwingen zich aan de wet te houden, zodat de Raad niet onnodig door de rechter wordt ingeschakeld.

Omdat rechtszaken m.b.t. kinderen niet openbaar zijn en rapporten van de Raad voor de Kinderbescherming al evenmin, is in de loop der decennia tussen rechter en Raad een benauwende inteeltcultuur ontstaan. Beide dekken elkaar tot ze er bij neervallen, niet gehinderd door enige maatschappelijke beïnvloeding, laat staan openbare controle. Raad en kinderrechter zijn volledig inwisselbaar geworden. De Raad negeert vaak als eerste rechterlijke beschikkingen door bijvoorbeeld een door de rechter opgelegde omgangsregeling niet te effectueren maar moedwillig te frustreren.

Vervolgens gaat men in opdracht van de kinderrechter 'onderzoek doen' waarvan de uitkomst weer klakkeloos door de kinderrechter wordt overgenomen. De onderzoeker is in feite dus ook de rechter. Het fundament van onze democratische rechtsstaat, de trias politica, wordt door deze vermenging van de taken en oordelen van Raad en rechter ernstig aangetast.

Zowel de kinderrechter als de Raad handelen niet volgens de kwintessens van het Europees recht waarin is bepaald dat kinderen het *recht* hebben op omgang met beide ouders. Rechter en Raad gaan namelijk niet van dat rechtsprincipe uit, maar van het omgekeerde: de omgang met één van de ouders (vrijwel altijd de vader) wordt eerst geminimaliseerd of volledig stop gezet, waarna de Raad vervolgens in opdracht van de rechter onderzoekt of die omgang tussen kind en vader onder bepaalde omstandigheden niet toch nog enigszins mogelijk zou kunnen zijn. Raad en rechter verkrachten hiermee een rechtsprincipe dat op Europees niveau dwingend is vastgelegd. Alleen al om die reden zou de werkwijze van de kinderrechter en de Raad voor de Kinderbescherming fundamenteel moeten worden herzien. In kwesties van omgang is in het geheel geen kostbaar en langdurig onderzoek nodig en is er geen enkele reden voor de kinderrechter de zaak eindeloos aan te houden. Dat alleen al leidt tot grote schade bij het kind, dat gedurende het onderzoek zijn ene ouder (vader) vaak in het geheel niet meer ziet.

Een ouder, rechter en Raad die het recht van het kind op omgang met zijn beide ouders frustreert dient aanstonds te worden gecorrigeerd: niet met onderzoeken, maar met rechtmatige schadevorderingen en bestaande wetteksten.

In het buitenland hebben vaders reeds met succes zeer forse schadevergoedingen van de Staat weten te incasseren nadat die staat hun kind en henzelf in strijd met Europees recht de omgang met elkaar afnam. Ook in Nederland staan inmiddels vele kinderen en vaders klaar om de Staat der Nederlanden (alsnog) aansprakelijk te stellen en een schadevergoeding te eisen voor het leed dat hun onwettig en dus onrechtmatig is aangedaan. Het valt te hopen dat deze trend de Nederlandse kinderrechter spoedig bij de les zal brengen. De bedenkelijke rol van de Raad in kwesties van omgangsregelingen is dan tevens automatisch uitgespeeld. Zodra de rechter gewoon de wet toepast valt er voor de Raad namelijk niets meer te onderzoeken. Nu begint er al mee dat het onderzoek van de Raad zich richt op het kind. Maakt dat kind problemen? Natuurlijk niet. Toch gaat de Raad het kind onderzoeken. Men doet dat, omdat men op zoek gaat naar ieder teken dat het kind zou kunnen geven

dat het zijn vader niet meer wil ontmoeten, nadat (!) moeder de band tussen het kind en zijn vader al ernstig heeft gefrustreerd (“parental alienation”). Wat de Raad dus doet is niet kind en beide ouders tot elkaar brengen, maar hen nog verder uit elkaar drijven. De rechter neemt de uitkomst van dat proces vervolgens blindelings in een (onwettig) vonnis over.

In weerwil van de Sire-campagnes om vaders meer bij het gezin te betrekken is de Raad voor de Kinderbescherming op alle niveau's doordeesemd van de ideologie dat kinderopvang gelijk staat aan vrouwenopvang. Terwijl onomstotelijk vast staat dat een kind niet alleen recht heeft op, maar ook beter af is als het frequent contact met beide ouders heeft, steunen de Raad en kinderrechtster de halsstarrige houding van moeders die hun kind weghouden bij diens andere ouder. Je hoeft in de wetenschappelijke literatuur niet lang te zoeken om te ontdekken dat deze handelwijze een kind bepaald niet ten goede komt.

Vindt men het in de Sire-campagne te weinig als een kind eens per week zijn vader het vlees aan ziet snijden, de Raad voor de Kinderbescherming vindt dat nog veel te veel. Volgens de Raad en de rechter is een omgang tussen ieder kind en iedere vader normaal als deze zich beperkt tot hooguit anderhalf etmaal per veertien dagen. Vaders die meemaken dat zelfs deze volstrekt ondermaatse ‘omgang’ in de praktijk niet wordt gerealiseerd, ontmoeten een Raad die hen niet steunt maar des te harder tegen zal werken. Als moeder van haar kant vonnissen van de kinderrechtster niet uitvoert gebeurt er echter helemaal niets en ontvangt zij passieve, zo niet actieve steun van de Raad én de rechter zelf, die daarbij expliciet aangeeft dat vonnissen inzake het omgangsrecht in dit land geen lor waard zijn. Ook dat is een ernstige aantasting van de rechtsstaat. De Nederlandse kinderrechtster degradeert zichzelf hiermee tot een scherstfiguur.

De Raad klaagt dat prof. Hoefnagels haar afschildert als een karikatuur, maar de Raad is die karikatuur. Waar men pretendeert de belangen van het kind te dienen, worden deze belangen in werkelijkheid ernstig geschaad. Dit ambtelijk orgaan dient dan ook zo snel mogelijk te worden geprivatiseerd en onder de ‘tucht van de markt’ te worden gebracht. In die vrije markt moeten wetenschappelijk gekwalificeerde onderzoekers iedere dag hun kwaliteit bewijzen zonder dat zij in hun betrekking worden beschermd door een ambtelijke status en een justitieel logo. Als de Dienst voor het IJkwezen door de staat kon worden geprivatiseerd, verhindert niets diezelfde staat de ijking van de justitiële balansweegschaal ook snel te privatiseren, zodat een instituut zal kunnen worden gevormd dat midden in de samenleving staat.

Deze privatisering zal op zijn beurt kinderrechtsters verplichten de eigen onafhankelijke hersens weer eens te gaan gebruiken. Het gaat immers niet aan de rechterlijke macht (kinderrechtster) en de uitvoerende macht (Raad voor de Kinderbescherming) zodanig met elkaar te vervlechten dat tussen beide geen enkel onderscheid meer bestaat? Privatisering zal daarnaast de Raad verplichten de maatschappelijke realiteit te aanvaarden waarin vaders allang geen kostwinners meer zijn en moeders allang niet meer de exclusieve beheerders van het ‘veilige nest’ vormen, die als enige schepselen een kind ‘rust en regelmaat’ kunnen bieden. Deze archaische opvattingen dienen snel plaats te maken voor een hedendaagse humane visie.

Privatisering van de Raad voor de Kinderbescherming biedt de overheid tenslotte de mogelijkheid de toegang tot de kinderrechtster pas te openen als een private bemiddeling heeft gefaald. Deze bemiddeling dient dan uiteraard wel te zijn gestoeld op de (ook bij wet vastgelegde) non-discriminatie van vaders en derhalve de gelijkwaardigheid der ouders. En op het recht van het kind op onbelemmerde omgang met zijn beide ouders.